

Tatlı Pırtılar

Raymond Bean

Çeviri
Şebnem Tansu

 epsilon[®]

Stacy, Ethan ve Chloe'ye
Ve bizler için her şeyi yapabilecek olan Baba'ya

İçindekiler

Önsöz	7
1. Zalim Kader	11
2. Onun Kustuğunu Duydum	16
3. Neden Aldırış Ediyorum ki?	20
4. Makineyle Yaşamak	23
5. Büyükanne	27
6. Ne Yapmalı? Ne Yapmalı?	31
7. O Gece	36
8. Evreka!	42
9. Gerçekten Bunu Yapacak mıyım?	50
10. Müdürün Odası	57
11. Yeşil Işık	63
12. Teşekkürler Benjamin Franklin	64
13. Şimdi Ne Olacak?	72
14. Birinci Deneme	78
15. Senin İçin Her Şeyi Yaparım	84
16. Seni Duydum, Seni Duydum	88
17. Şöhret ve Utanç	91
18. Ne Düşünüyordun ki?	95
19. Bir Kibar Yardımcı	97
20. Çok Kolay Değil	100
21. Yenilgi	104
22. Bilim Şenliği	106
23. Adaletsiz Bir Şenlik	108
24. Bay Gonzalez	111
25. Herkese Teşekkür Ederim	115
26. Hemen Ertesi Sabah	121
27. O Bendim Millet	123
28. Son	126

Önsöz

Okulda işler nasıldır bilirsin... Çocuklar “onu” öylesine mükemmel bir gizlilikle yaparlar ki kimse onu kimin “yaptığını” ya da “çıkardığını” ya da “saldığını” söyleyemez... O çözülemeyen, izlenemeyen, kaynağı belli olmayan bir sırdır. Hemen ardından, berbat koku her burun deliğine ulaşmaya başladığında çocuklar birbirlerine bakmaya başlarlar. Çocuklar farkına varmaya başlarlar. Çocuklar merak etmeye başlarlar...

“Kim yaptı?” Sessizce kendilerine bunu sorarlar. Elbette etraf kalabalıkta asla kimin yaptığından emin olamazsın. Kalabalıkta herkes şüphelidir. Herkes potansiyel suçludur.

Bu hassas durum kendini gösterdiğinde, hatta faili sen olmadığında bile, önemli olan çok şaşırılmış gibi

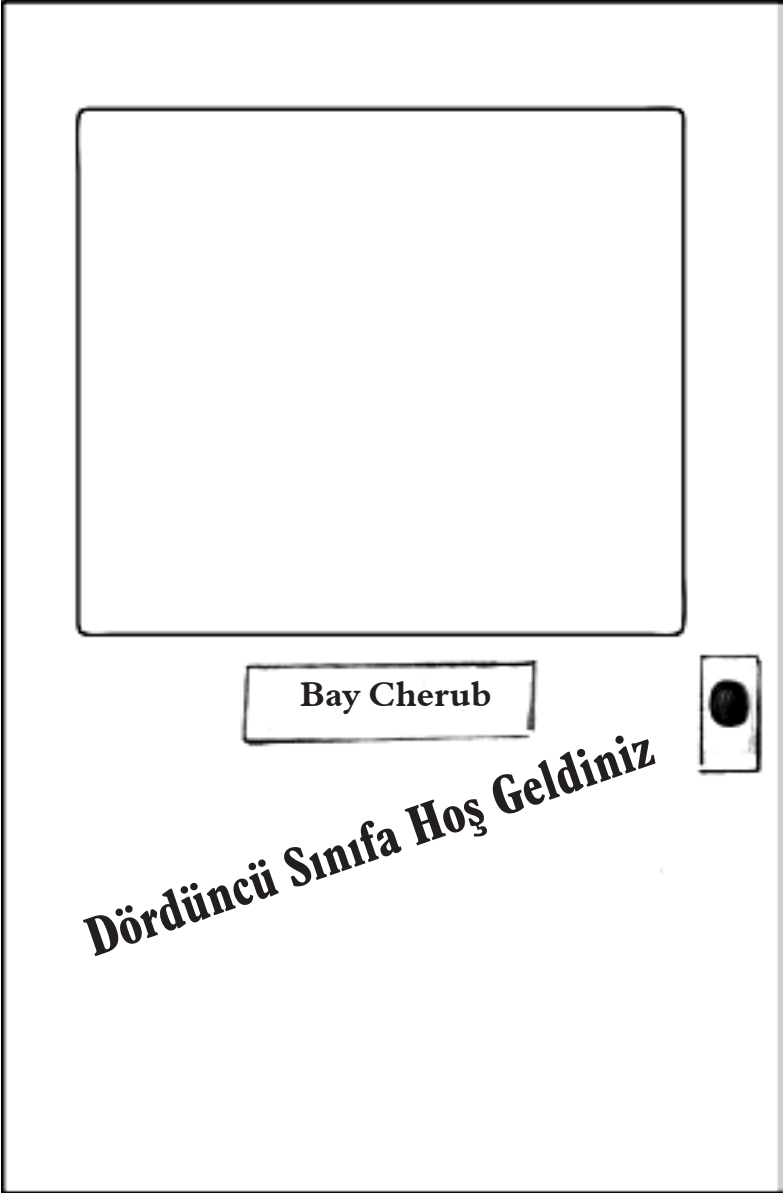
görünmemektir. Tepkilerindeki aşırılık, istenmeyen şüpheleri üstüne çekmene neden olur. Görünümün tam da olması gerektiği gibi olmalıdır. Diğerlerine aynı anda hem eğlendiğini hem de rahatsız olduğunu göstermelidir. Bir yandan hafifçe başını sallarken bir yandan da inanamayarak gözlerini kapamak güvenli bir yoldur. Bununla birlikte hiçbir şart altında sükûnetini kaybetmemelisin. Kendine güvenini kaybetmemelisin. Esas olan sakin kalmaktır.

Ben her zaman sanki komik bir şey varmış gibi gülümsemeye ya da yüzümü iğreniyormuşçasına ekşitmeye çalışırım. Ama bu stratejilerin beraberinde getirdiği bazı tehlikeler vardır çünkü çok fazla gülersen bu seni suçlu gösterir. Eğer çok iğreniyormuş gibi görünürsen bu da seni suçlu gösterir.

Hepimiz biliyoruz ki, odaya salınmış kötü kokulu bir pırt varken, suçlu görünmek en son istediğin şeydir. Herkes bir doz aldıktan sonraki ilk birkaç dakika çok önemlidir. Bundan odadaki biri sorumludur ve herkes bunu biliyordur. Bu yüzden suç herhangi birinin üzerine atılabilir. Bunu yapan kişi elini kaldırıp şöyle demeyecektir: “O bendim millet. Odayı iğrenç kokutan benim.”

Biliyoruz ki birçok masum izleyici başkasının pır-

tından dolayı suçlanmıştır. Tiksinç kokuyu etrafa salan çocuk başkasını suçlamaya hazır bir çocuk tipidir. Bu tür çocuklar kolay utanan bir çocuk ararlar ve sonra da şüpheyi ona çekmeye çalışırlar. “Osurukçu” bir kez şüpheyi utangaç çocuk üzerine yoğunlaştırdı mı, kimse bir başkası olabileceğini düşünmez. Bu her gün olur ve trajiktir.

BİRİNCİ BÖLÜM

Zalim Kader

Bu hayatta başkasının pırtıyla suçlanmaktan daha kötüsü yoktur. Bu sanırım insanlık tarihi kadar eski olan osuruğun kendisi gibi adaletsizdir. İnsanların mağara adamları oldukları günden beri loş ışıklı mağara duvarlarına gaz bombası fırlattıklarından emimim. Bugün birisi dördüncü sınıftaki mavi plastik sandalyelerden birine sessizce gaz çıkardı ve korkarım suçu üstlenme sırası bendeydi. Ama o ben değildim... yemin ederim.

Ben sınıfta yaptığımız sabah toplantımız için sıramdaydım. Öğretmenim, Bay Cherub her sabah duyularımız ve hayatlarımızın nasıl gittiği ile ilgili konuşmak için toplantı yapma konusunda oldukça ısrarcıdır.

O sabah da yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu fark ettiğim sırada tam başlamak üzereydi. Herkesten önce “onun” kokusunu ben aldım. “Onun” nereden geldiğinden emin olamıyordum. Kalbim hızlanırken panik de anında tüm vücudumu sardı. Ters giden bir şey vardı. Fena halde ters giden bir şey vardı.

Başta emin değildim, belki başka bir şeydir diye düşündüm. Ama sonra ikinci defa burnumu çekince en kötü korkum kesinleşmiş oldu. Birisi ortaya bir koku bombası bırakmıştı. Bu birisi tam da önümde oturan Anthony Papas’tı.

Nasıl olurdu da Anthony’nin pis kokusunun burnun deliklerimi acımasızca döveceğini düşünmeyi bekleyebilirdim? Arkamızdaki duvara asılı saate bakmak için döndüğünde ona “Beni öldürüyorsun! Lütfen bunu bir daha yapma,” diyen bir bakış attım.

Anthony doğrudan bana baktı ve herkesin içinde “İğrençsin!” dedi.

İnanamadım. İnsanlar tiksinti dolu bakışlarla bana bakıyorlardı. Yanımdaki sırada oturan Austin gözlerini gerçekten ama gerçekten kocaman açarak beni işaret etti. Austin’in önünde oturan Tiffany burnunu tıkayıp başını sıraya koydu. Odanın içinde gözlerimi gezdirirken tüm çocukların sanki sorumlu benmişim

gibi bana baktıklarını gördüm. Kimisi gülüyor, kimisi şaşkınlıkla bakıyor ve kimi de başını sallıyordu.

Şimdi kolaylıkla utanan türdeki çocuk ben olmuştum. Üzerimdeki bakışların arttığını hissettikçe huzursuzluğum da artıyordu.

“Ben değil...” diye söze girdim.

Bay Cherub sözümü kesti, “Bir sorun mu var Keith?” diye sordu.

Bir sorun mu var? diye düşündüm. Şaka mı yapıyorsun? Birisi ortaya bir koku bombası bıraktı ve insanlar bunu yapanın ben olduğumu düşünüyor.

Tam o sırada Anthony elini kaldırdı.

“Bay C.?”

“Evet, Anthony?”

“Sanırım Keith biraz hasta... anlarsınız ya, karnı ağrıyor,” dedi elleriyle karnını ovup karnı ağrıyormuş gibi yüzünü buruşturarak.

Bu arada Bay C.’nin yüzünü ekşitmesine bakarak konunun ona da ulaştığını söyleyebilirdim.

“Keith, eee... dışarı çıkmak ister misin?” dedi elini burnuna götürüp gülmemeye çalışırken.

Ne olduğunu bilmiyordum! Kimildayamıyor, konuşamıyor, düşünemiyordum. Sadece orada öylece oturup “hayır” anlamında başımı salladım. Yere iğne

düşse sesi duyulurdu. Sınıf öylesine sessizdi ki pencerenin yanındaki ısıtıcının sesini duyabiliyordum. Saattin tik taklarını duyabiliyordum.

“Tamam, bir dahaki sefere doğruca tuvalete git.”

Kalp krizi geçirmek nasıl bir his bilmiyordum ama kesinlikle bir kriz geçiriyordum. Gözlerim üç kat büyümüş olmalıydı. Sanki yerlerinden çıkacaklarmış gibi hissediyordum. Anthony “Sorun değil Keith, hepimizin başına gelebilir,” dedi.

“Ama ben değil...” diye başladım konuşmaya.

“Bu kadar yeter,” dedi Bay C.. “İşimize geri dönelim. Gelecek sefer lütfen tuvaleti kullanın Bay Emerson.”

Çalışmaya geri döndük ve herkes benim yaptığımı düşündü. Neden konuşamadığımı bilmiyorum. Sadece kulaklarımın duyduğuna inanamıyordum. Herkesin bunu yapanın ben olduğumu düşündüğüne inanamıyordum. Bu kesinlikle iyi değildi. Ben öylece kenara çekilecek türde çocuklardan değildim. Bazı çocuklar sanki rahatsız olmamışlar gibi gülüp geçerler. Ben öyle değilim, bende öylesi bir özgüven yok. Beynim felç geçiriyordu. Kilitlenmişim. Sanki ağzım donup kalmıştı; konuşamıyordum. Dilim tutulmuştu.

Anthony'ye "Kahvaltıda pastırma yiyen ben değilim," ya da "Bu pis kokudan daha beter olan tek şey senin nefesin," gibi bir şey diyebilirdim.

Ama hiçbir şey demedim. Tek yaptığım, ağzım açık bir halde öylece oturmaktı. Kendimi yaklaşan bir sineği dilimle yakalamak için bekleyen koca ağızlı bir kurbağa gibi hissediyordum. Keşke nilüfer yaprağı üzerinde oturmuş, sinek geçmesini bekleyen koca ağızlı bir kurbağa olsaydım. Ama koca ağızlı kurbağa değildim. Sadece herkesin dördüncü sınıfın en kötü kokan çocuğu olduğuna inandığı biriydim.